

Og for det fjerde står der, at det samlede behandlingsforløb forudsættes at vare i mindst 2 år. Vi vil derfor ikke modsætte os denne forsøgsordning.

Vi har også bemærket, at det klart forudsættes, at overtrædes vilkårene i forbindelse med behandlingen, skal der reageres hurtigt og mærkbart, og endelig har vi noteret os, at muligheden for at anvende en kombinationsdom, altså både en frihedsstraf og en behandling, nu er nævnt som en mulighed. Det var en af de ting, jeg efterlyste den 2. maj, og vi synes det er godt, hvis særlige præventive grunde taler for det.

Lad mig så til slut vende mig til muligheden for at anvende forvaring i øget omfang i forhold til i dag, når det drejer sig om personer, som man kan frygte efter en løsladelse vil gå ud og endnu en gang begå den samme eller en tilsvarende forbrydelse over for et nyt uskyldigt offer og meget ofte et barn; også dér kan vi følge forslaget. Vi synes, at der i langt større omfang end i dag skal tages vare på ofrene, det vil sige, at man skal forhindre, at flere bliver udsat for en seksualforbryder, når vi ved, at der er en klar sandsynlighed for, at han vil begå en tilsvarende handling, når han atter er på fri fod.

Det er klart, at en forvaring går ud over den kriminelle, men det er der så ikke noget at gøre ved. Hensynet til offeret må veje langt tungere end til den, der begår kriminaliteten og måske vil gøre det igen.

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, det er et utroligt vanskeligt lovforslag, vi står med. Jeg vil igen sige, at jeg synes, det er en skam, vi ikke har det delt i hvert fald i to. Jeg fatter altså ikke rigtig, hvorfor vi skal snakke om to så forskellige ting som kombinationsdommene og den forstærkede indsats over for de seksuelle krænkere. Hvorfor skal det drøftes sammen? Er det kun, fordi man synes, vi skal have kortere taletid? Så synes jeg måske godt, vi kunne have ønsket os, at det var valgt på områder, der var lidt mindre besværlige end dette her.

Til den første del af det, altså spørgsmålet om samfundstjenesten, vil jeg sige nogenlunde, som vi gjorde sidst, at det da er vældig godt, hvis man kan få brugt samfundstjenesten mere, men jeg synes stadig væk ikke, vi har fået taget ordentligt højde for den belastning, som fængselsdommen er. Det gode ved samfundstjenesten er jo, at man holdt folk fri af det dér øde-

læggende fængselssystem, som vi jo alle sammen er enige om er meget, meget lidt gavnligt for mennesker. Det er meget sjældent, de bliver flinkere af det, og kunne vi have holdt dem uden for det, ville det have været godt.

Det er selvfølgelig også argumentet for at bruge kombinationsdommene. Så har vi den kortere tid i fængslet, men jeg synes ikke, der er argumenteret overbevisende for, at vi opnår det, vi skal. Det er ikke det samme, som at vi vil afvise det.

På en eller anden måde har jeg en fornemmelse af, at det ikke nytter ret meget at forblive i en afvisende position i forhold til dette her, men så må vi have nogle klaringer over rækkefølgen, og vi skal være sikre på, at det ikke bliver brugt til at gøre betingede domme ubetingede og alt det dér, hvor man har en fornemmelse af, at der kan laves mærkværdigheder.

Jeg synes også, at den positive side, der er i sagen, nemlig at man skal kunne bruge samfundstjenesten i en række yderligere tilfælde, er vældig god, for jeg mener, der har været en alt for begrænset brug af dette i den eksisterende lov.

Med hensyn til det andet forslag er jeg faktisk blevet mere skeptisk, end jeg var, da vi havde førstebehandlingen sidst. Det er simpelt hen, fordi jeg ikke kan finde ud af, hvad dette her forslag handler om. Hvis det handlede om, at vi skulle afværge, at seksualforbrydere gentager deres forbrydelser – og vi alle sammen vidste, hvordan man gjorde det – så var det jo ingen sag, men til den formulering, som den konservative ordfører brugte: »Når man med stor sandsynlighed ved, at en forbrydelse vil blive gentaget«, vil jeg sige: Jamen det ved man jo ikke ret tit med nogen synderlig sandsynlighed.

Vi kan jo se på de svar, vi har fået, at vi er i et meget uvist felt, hvad angår en række af disse sager. Det betyder så, at man, hvis man f.eks. skal bruge forvaringsdommen i flere tilfælde, end vi gør i dag, så siger – jeg tror, det er Vagn Greve, der har brugt udtrykket – at man så går stik modsat til værks af, hvad man plejer at gøre. Man plejer at sige, at vi hellere vil have, at ti skyldige går fri, end at en uskyldig dømmes. Så kan vi godt risikere at komme til at sige: Nu vil vi hellere have, at ti ufarlige spærres inde, end at én farlig går fri.

Jeg synes, det er et problem, for dér, hvor vi har vores grundlæggende dilemma i dette her lovforslag, er jo, at vi er nødt til at behandle under en eller anden form for tvang. Det synes